

El tic-tac energètic

Text > GERARD BAGUÉ, director

Un amic que acaba de posar plaques fotovoltaïques a la teulada de casa seva em mostra l'aplicació del mòbil que li serveix per comprovar en tot moment l'electricitat produïda, la consumida i la que s'aboca a la xarxa. Està meravellat amb l'aplicació; gairebé es podria dir que ha establert una connexió emocional entre la capacitat productiva de les plaques i el seu estat d'ànim. Els dies assolellats el carreguen d'eufòria, mentre que els dies rúfols, durant els quals li cal consumir l'energia de la xarxa, no pot evitar experimentar un cert neguit.

Sense arribar als extrems del meu amic, és evident que hem d'esdevenir consumidors i, sobretot, productors conscients. Hem de preocupar-nos cada cop més pel que consumim i pel que gastem, i hem d'evitar el malbaratament de recursos que està portant el món a un cul-de-sac del qual cada vegada serà més difícil sortir.

El decreixement no és una utopia, sinó una necessitat. Si, fins fa pocs anys, totes les mirades s'adreçaven als governs, ara cada cop hi ha més opcions individuals que permeten que cadascú posi el seu granet de sorra per aconseguir l'equilibri i conscienciar els sectors que continuen entesats en el consum desaforat i inconscient.

Jordi Sargatal adverteix en les planes d'aquest número que el cataclisme gros pot arribar d'aquí a vint anys si no ens hem espavilat. Parla de la fi d'alguns combustibles com el petroli i de les sequeres que assolien el món, cada vegada més interconnectat i globalitzat. Santiago Vilanova encara és més pessimista, perquè diu que ja hi som, en el col·lapse. Opina que hem sobrepassat els límits de regeneració dels recursos del planeta i que l'única opció que ens queda és mirar de mitigar al més aviat possible el canvi climàtic. I aquí és on els consumidors tenen un paper cabdal. Una munió de gent com el meu amic de les plaques solars faria molta feina. Vilanova parla d'una nova governança amb estructures transversals de gestió. Sembla difícil, utòpic, però no impossible. El primer pas seria arrabassar el poder als *lobbies* energètics i repartir-lo per teulades particulars o comunitàries, parcs solars o altres instal·lacions escampades pel territori.

Joan Vila adverteix que el futur no ens sortirà gratis, i que cal trencar amb la dinàmica de confort que s'ha instal·lat en la societat. Ell, posant a la balança pèrdues i beneficis, és partidari de la posada en marxa d'un gran parc eòlic marí a la costa gironina.

Amb la conscienciació personal i la revolució de les teulades dels més conscienciats (que no hem de deixar que caigui, un cop més, en mans de les grans corporacions) no n'hi haurà prou. Cal la implicació dels ajuntaments, dels governs, de les empreses. Tothom sembla entendre que cal engegar actuacions immediates per proveir-nos de noves energies netes, però les batesses sobre la manera d'avançar en aquest punt ens mantenen en un punt mort que cada vegada resulta més perillós. Mentre es discuteix si el Parc Tramuntana és o no és el camí, a les comarques gironines encara no s'ha posat en marxa ni un sol parc eòlic. El tic-tac que ens adverteix de la proximitat del cataclisme sona cada vegada més fort. No el sentiu?

>> Plaques solars a Ordís.

Foto: AJUNTAMENT DE GIRONA. CRDI. FONS EL PUNT (MANEL LLADÓ).